

عنوان مقاله:

مبانی و مکانیزم همکاری های زیست محیطی ایران و همسایگان در حوزه آب های رودخانه ای مشترک

محل انتشار:

فصلنامه علمی راهبرد اجتماعی فرهنگی، دوره 5، شماره 4 (سال: 1395)

تعداد صفحات اصل مقاله: 32

نویسندگان:

فرزاد پیلتن - دکتری روابط بین الملل، عضو هیئت علمی واحد شوشتر

میرابراهیم صدیق بطحایی اصل - دکتری علوم سیاسی، عضو هیئت علمی واحد کرج

خلاصه مقاله:

چکیده؛ وجود رودخانه های متعدد و مشترک مرزی میان ایران و همسایگان از یک سو و کاهش منابع آبی و آلودگی های آب از سوی دیگر، موجب اهمیت این آب ها در سطح بین المللی و زمینه تبدیل آن به یکی از منابع اختلاف و تنش میان کشورهای ذی نفع در آینده را فراهم نموده است. حقوق بین الملل در دهه های اخیر در کنار تلاش برای نظام مند نمودن بهره برداری از آب های مشترک بین المللی، درصدد تدوین اصول و قواعدی برای جلوگیری از کاهش آلودگی و محافظت از آب های بین المللی به عنوان بخشی از محیط زیست منطقه ای بوده است. تصویب کنوانسیون ۱۹۹۷ گامی مهم و اساسی در توسعه حقوق بین الملل محیط زیست معاصر به شمار آمده و بسیاری از اصول حقوقی مطرح در حقوق بین الملل محیط زیست، از قبیل اصل «بهره برداری و استفاده منطقی و منصفانه از منابع»، اصل «ممنوع بودن وارد آوردن خسارت بر قلمرو سرزمینی دولت دیگر» و اصل «همکاری بین المللی» تدوین و ارائه گردیده است. در نبود توافق های دوجانبه و چندجانبه به نظر می رسد این کنوانسیون چارچوب مناسبی برای همکاری میان ایران و کشورهای همسایه در زمینه حفاظت، مدیریت و جلوگیری از آلودگی این آب ها بر اساس نظریه مدیریت مشترک در چارچوب رویکرد حقوقی به عنوان یکی از محورهای همکاری زیست محیطی میان ایران و همسایگان را فراهم نموده است.

کلمات کلیدی:

رودخانه های مشترک ایران و همسایگان، حقوق بین الملل محیط زیست، کنوانسیون نیویورک ۱۹۹۷، آبراه های بین المللی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1217287>

